

KURDY FEHÉR JÁNOS

A belső tapasztalat

„(...) elgyengülve ebben az ürességben, de erőt véve magamon, ki kell mondanom: »Szégyenkezem, hogy mindenné akartam válni, hiszen most már látom, hogy ez csak álom volt«, és ezzel különleges tapasztalat veszi kezdetét.”

(Georges Bataille: Belső tapasztalat. Előszó)

SZERDA [Felemeli fejét]

vékony fénycsíkot látok, magasan,
az ajtó alatt, egy lépcső
emelkedik oda meredeken.

(Rádöbben) végre eljött a nap,
nem le, hanem fel kell mennem.

A parancs szerint
a „le és fel” nem napi gyakorlat,
hanem végleges evakuálás
a „vékony derengésben”.

(Hála ébred benne) az eltöltött
évtizedek zavart otthonosságát
páni rémület váltja, mint telítődő
tartályban víz a levegőt. Itt
rendjén való, hogy ami úszik,
az elmerül, a lent helyet cserél, és
a fent magasabbra jut. Ami fordítva van,
úgy is marad, de minden más
helyére kerül. Ezt
leginkább a lépcsőből meredő
szög mutatja. Ha belé botlom
végem, ha sikerül, a Szögoltárra
teszem szerdánként a
cetlit, törekvésem üzenetét
(mert figyelmét a

szögre csavarva áthúzta
magát az Éberlétbe).

Szekrény és ölelés úszik,
egy komor nap rögeszmés
sarokpontjai ütődnek
a hokedliknek, de ez csak
a feltartóztatlan előre
jutás része (amint
levegőt vesz és elindul, hogy
ott legyen, amiről lemaradt).

SZOMBAT [Orfeusz úgy véli]

a halál és a megtisztulás átvitele
hajtja, és egyszerre kezdené mindkettőt,
(mondja) a mozdonyvezető a tavaszi éjszakában
egy lassan kibontakozó beszélgetésben,
melyben a bizalom a rettenettel egybeér
a hasban, bár egy teával indul ártatlanul,
valami melegre vágyok, ami átforrósít
lefekvés előtt a hálólhelyemen,
vizet adok az álmaimhoz, hullámokat,
hogy lágyan, tompítva érkezzen tudatom
partjára a világ, míg
a zakatoló kerekek és a vágányok
kapcsoló szerkezete le- és felkapcsolja bennem,
„a tudom hol, bár már
egészen máshol vagyok” díszleteit, és
mivel a hálókocsi-kalauz telefonja foglalt,
elindulok a büfékocsiba,
az egyik vagonból a másikba jutva,
végül a mozdonyfülkében lépve,
hová egyáltalán nem kellene,
de a kínosan induló beszélgetés
megenyhül, mire érthető lesz,
ez nem támadás a vonat ellen,
csak egy „teára vágytam”,
de senki sincs a helyén,
és „tényleg hová is tűnhettek”
veszi át a mozdonyvezető,

akinek végül is jól esik (mondja), hogy szolgálat
közben figyelmét úgy fokozza,
hogy a kapcsolók és műszerek
pásztázása közben fel-felmerülő
gondolatait egy beszélgetésben megossza,
bár mindig így lenne, és az „éberség”
nem egy „veszély-eseményben” állna elő,
hanem csak úgy,
magától lenne,
mert bennünk van folytonosan,
„mint másik személy”, aki
nem eltereli,
hanem épp ráirányítja figyelmünk,
tudatosítva mit és miért, vagy nem teszünk,
a kivételések és a konkrétumok,
a száguldás-jelek és a száguldás
könnyen összetéveszthető tényeit
jelenlétével kiigazítja,
így segít egybeolvasni hibát és kontrollt,
hogy még lehessen valami (mondja),
a biztonság kerekedjen felül,
bár az igazat megvallva,
szinte semmi valószínűsége,
hogy kijavíthatom,
amit én vagy más okozott,
vagy ami csak úgy lett,
és épp az én „üzem-utamon” jelentkezik,
de ez ilyen menet (mondja), nem nevetek,
csak megkönnyebbültem, hogy értem,
amit érzek, de nem gondolok, kimondva
sokkal könnyebb, mert elismerem, megtörténhet,
bár ellene dolgozom, hogy bekövetkezzen.